

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6705/2542

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.ล้มละลาย มาตรา 24, ป.อ. มาตรา 56, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 22, ป.วิ.พ. มาตรา 231, ป.วิ.อ. มาตรา 37, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 25

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเป็นแต่เพียงทำให้จำเลยหมดโอกาสที่จะผ่อนชำระหนี้เพื่อบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของจำเลยอีกต่อไปเท่านั้นการพิจารณาความผิดทางอาญาของจำเลยยังดำเนินต่อไปได้ ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เชื่อว่าคดีแทนจำเลยที่ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เหมือนอย่างในคดีแพ่ง ดังนั้นกระบวนการพิจารณาคดีอาญาที่ศาลล่างทั้งสองกระทำต่อมาภายหลังจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายจึงชอบแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 เรียงกระทงลงโทษ จำเลยชดใช้เงินให้ผู้เสียหายบ้างแล้ว จึงลงโทษสถานเบา จำคุกกระทงละ 6 เดือน รวม 4 กระทง จำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปีจำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกกระทงละ 4 เดือนรวม 4 กระทง จำคุก 16 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือนจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยออกเช็คตามฟ้องทั้งสี่ฉบับมอบให้นายบุรงค์ แซ่ต้ง ผู้เสียหายเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมาย ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดตามฟ้อง เพราะถูกบังคับให้ออกเช็ค เป็นการฎีกาโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยให้การรับสารภาพแล้ว ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 1 ก็ไม่วินิจฉัยให้ที่จำเลยยกปัญหาดังกล่าวมาในชั้นฎีกาอีก จึงเป็นปัญหาที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้มีปัญหาต้องวินิจฉัยเป็นปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลย ข้อแรกว่าการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ จำเลยฎีกาว่าไม่ถูกต้อง เพราะเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2541จำเลยถูกศาลจังหวัดสุรินทร์สั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 9/2541 พระราชบัญญัติล้มละลาย มาตรา 24 ห้ามมิให้จำเลยกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของตน จำเลยไม่อาจต่อสู้คดีได้

ต้องให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แตกต่างกัน ปัญหาข้อนี้จำเลยยกขึ้นมาในชั้นอุทธรณ์แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มิได้วินิจฉัยศาลฎีกาเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยจึงยกปัญหาดังกล่าวขึ้นมาในชั้นฎีกาได้ ตามบทบัญญัติมาตรา 24 ดังกล่าว เป็นบทบัญญัติที่จำกัดอำนาจในการจัดการทรัพย์สินหรือกิจการของลูกหนี้หรือจำเลยในทางแพ่งเท่านั้น แต่คดีนี้เป็นคดีอาญาแม้ในการที่จำเลยให้การรับสารภาพว่ากระทำความผิดคดีนี้ จำเลยจะได้แถลงว่าจะผ่อนชำระหนี้ตามเช็คให้แก่ผู้เสียหายเพราะรู้สึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้น อันถือได้ว่าเป็นการกระทำในทางแพ่งอย่างหนึ่งแต่ก็ปรากฏว่าจำเลยได้ผ่อนชำระเงินให้แก่ผู้เสียหาย ก่อนถูกพิทักษ์ทรัพย์ในคดีล้มละลายดังกล่าวแล้วทั้งสิ้น หลังจากถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้วไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายในคดีนี้อีกเลย การที่จำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดต้องถือว่าเพียงแต่ทำให้จำเลยหมดโอกาสที่จะผ่อนชำระหนี้เพื่อบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของจำเลยอีกต่อไปเท่านั้น การพิจารณาความผิดทางอาญาของจำเลยยังดำเนินต่อไปได้ การที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้และศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาต่อไป ล้วนเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาในทางอาญาซึ่งไม่มีบทบัญญัติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เชื่อว่าคดีแทนจำเลยที่ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เหมือนอย่างในคดีแพ่ง กระบวนการพิจารณาที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 กระทำต่อไปในคดีนี้หลังจากจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายจึงชอบแล้ว ฎีกาจำเลยข้อแรกนี้ฟังไม่ขึ้นมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า สมควรรอการลงโทษจำคุกจำเลยหรือไม่ เห็นว่าแม้เช็คของจำเลยที่ถูกปฏิเสธการจ่ายเงินจะมีจำนวนถึง 4 ฉบับ เป็นจำนวนเงินมากถึง 1,798,150 บาท แต่จำเลยก็รู้สึกความผิด ยอมรับสารภาพและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดด้วยการผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายหลายครั้ง ทั้งโดยการโอนรถยนต์และทรัพย์สินอื่นดีใช้หนี้และผ่อนชำระหนี้ด้วยเงินสดจำนวนมากบ้างน้อยบ้างอยู่เป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่งจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ซึ่งในขณะที่ถูกพิทักษ์ทรัพย์นั้น หนี้ของผู้เสียหายเหลืออยู่เพียง 750,000 บาท ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนหนี้เดิม กรณีนี้ว่าเป็นเรื่องน่าเห็นใจ เห็นได้ว่าจำเลยได้พยายามกระทำความดีที่สุดแล้วจึงมีเหตุอันควรปรานี การลงโทษจำคุกกระยะสั้นนอกจากจะไม่เกิดผลในทางแก้ไขฟื้นฟูแล้วยังทำให้จำเลยต้องมีมลทินติดตัว ไม่เกิดประโยชน์อย่างใด หากรอการลงโทษจำคุกเพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัว น่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยและสังคมส่วนรวม มากกว่า"พิพากษาแก้เป็นว่า โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6705/2542 พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสุรินทร์โจทก์นาย ชัยรัตน์ เลหาพูนรังษีจำเลย พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 ม. 22, ม. 25 พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 ม. 4การที่จำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเป็นแต่เพียงทำให้จำเลยหมดโอกาสที่จะผ่อนชำระหนี้เพื่อบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของจำเลยอีกต่อไปเท่านั้นการพิจารณาความผิดทางอาญาของจำเลยยังดำเนินต่อไปได้ ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เชื่อว่าคดีแทนจำเลยที่ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เหมือนอย่างในคดีแพ่ง ดังนั้นกระบวนการพิจารณาคดีอาญาที่ศาลล่างทั้งสองกระทำต่อมาภายหลังจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายจึงชอบแล้วโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 เรียงกระทงลงโทษ จำเลยชดใช้เงินให้ผู้เสียหายบ้างแล้ว จึงลงโทษสถานเบา จำคุกกระทงละ 6 เดือน รวม 4 กระทง จำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี จำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกกระทงละ 4 เดือนรวม 4 กระทง จำคุก 16 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยออกเช็คตามฟ้องทั้งสี่ฉบับมอบให้นายบุรงค์ แซ่ต้ง ผู้เสียหายเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมาย ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดตามฟ้อง เพราะถูกบังคับให้ออกเช็ค เป็นการฎีกาโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยให้การรับสารภาพแล้ว ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 1 ก็ไม่วินิจฉัยให้ที่จำเลยยกปัญหาดังกล่าวมาในชั้นฎีกาอีก จึงเป็นปัญหาที่มีได้ ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้มีปัญหาต้องวินิจฉัยเป็นปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลย ข้อแรกว่าการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ จำเลยฎีกาว่าไม่ถูกต้อง เพราะเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2541 จำเลยถูกศาลจังหวัดสุรินทร์ สั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 9/2541 พระราชบัญญัติล้มละลาย มาตรา 24 ห้ามมิให้จำเลยกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของตน จำเลยไม่อาจต่อสู้คดีได้ ต้องให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แก้ต่างแทน ปัญหาข้อนี้จำเลยยกขึ้นมาในชั้นอุทธรณ์แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มิได้วินิจฉัยศาลฎีกาเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยจึงยกปัญหาดังกล่าวขึ้นมาในชั้นฎีกาได้ ตามบทบัญญัติมาตรา 24 ดังกล่าว เป็นบทบัญญัติที่จำกัดอำนาจในการจัดการทรัพย์สินหรือกิจการของลูกหนี้หรือจำเลยในทางแพ่งเท่านั้น แต่คดีนี้เป็นคดีอาญาแม้ในการที่จำเลยให้การรับสารภาพว่ากระทำความผิดคดีนี้ จำเลยจะได้แถลงว่าจะผ่อนชำระหนี้ตามเช็คให้แก่ผู้เสียหายเพราะรู้สึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้น อันถือได้ว่าเป็นการกระทำในทางแพ่งอย่างหนึ่งแต่ก็ปรากฏว่าจำเลยได้ผ่อนชำระเงินให้แก่ผู้เสียหาย ก่อนถูกพิทักษ์ทรัพย์ในคดีล้มละลายดังกล่าวแล้วทั้งสิ้น หลังจากถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้วไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายในคดีนี้อีกเลย การที่จำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดต้องถือว่าเพียงแต่ทำให้จำเลยหมดโอกาสที่จะผ่อนชำระหนี้เพื่อบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของจำเลยอีกต่อไปเท่านั้น การพิจารณาความผิดทางอาญาของจำเลยยังดำเนินต่อไปได้ การที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้และศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาต่อไป ล้วนเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาในทางอาญาซึ่งไม่มีบทบัญญัติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าว่าคดีแทนจำเลยที่ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เหมือนอย่างในคดีแพ่ง กระบวนการพิจารณาที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 กระทำต่อไปในคดีนี้หลังจากจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายจึงชอบแล้ว ฎีกาจำเลยข้อแรกนี้ฟังไม่ขึ้นมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า สมควรรอกการลงโทษจำคุกจำเลยหรือไม่ เห็นว่าแม้เช็คของจำเลยที่ถูกปฏิเสธการจ่ายเงินจะมีจำนวนถึง 4 ฉบับ เป็นจำนวนเงินมากถึง 1,798,150 บาท แต่จำเลยก็รู้สึกความผิด ยอมรับสารภาพและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดด้วยการผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายหลายครั้ง ทั้งโดยการโอนรถยนต์และทรัพย์สิน

อันตีใช้หนี้และผ่อนชำระหนี้ด้วยเงินสดจำนวนมากบ้างน้อยบ้างอยู่เป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่งจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ซึ่งในขณะที่ถูกพิทักษ์ทรัพย์นั้น หนี้ของผู้เสียหายเหลืออยู่เพียง 750,000 บาท ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนหนี้เดิม กรณีนี้ว่าเป็นเรื่องน่าเห็นใจ เห็นได้ว่าจำเลยได้พยายามกระทำความดีที่สุดแล้วจึงมีเหตุอันควรปราณี การลงโทษจำคุกกระยะสั้นนอกจากจะไม่เกิดผลในทางแก้ไขฟื้นฟูแล้วยังทำให้จำเลยต้องมีมลทินติดตัว ไม่เกิดประโยชน์อย่างใด หากการลงโทษจำคุกเพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัว น่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยและสังคมส่วนรวม มากกว่า"พิพากษาแก้เป็นว่า โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1(อภิชาติ สุขัคคานนท์-ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ-จังหวัด วิเชียรสรรค์)แหล่งที่มา สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุการที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ในคดีล้มละลาย แสดงว่าลูกหนี้มีหนี้สินมากกว่าทรัพย์สิน ไม่สามารถจัดการหรือบริหารทรัพย์สินของตนเองได้ ซึ่งรวมทั้งการฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ผู้ถูกพิทักษ์ทรัพย์(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1482/2506,1761/2530) โดยจะต้องให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่เพียงผู้เดียวมีอำนาจฟ้องร้องและต่อสู้คดีใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 22 ซึ่งอำนาจดังกล่าวเป็นอำนาจเด็ดขาดของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่จะกระทำได้ตามลำพังโดยไม่ต้องให้ลูกหนี้ผู้ถูกพิทักษ์ทรัพย์รู้เห็นยินยอมด้วย (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 903/2508) และเมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลย (ลูกหนี้) แล้ว จำเลย (ลูกหนี้)จะมาขอทุเลาการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 231ไม่ได้ จะต้องเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่จะเข้าไปจัดการทรัพย์สินของจำเลย (ลูกหนี้) ตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลายฯ(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 760/2530,929/2538) ในกรณีที่กฎหมายห้ามลูกหนี้ผู้ถูกพิทักษ์ทรัพย์กระทำการเกี่ยวกับทรัพย์สินของตนเองดังกล่าว และรวมถึงการฟ้องร้องและต่อสู้คดีนั้น เป็นการห้ามทุกกรณีไม่ว่าจะเป็นในชั้นพิจารณาหรือชั้นบังคับคดีก็ตาม เพราะกฎหมายบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งให้เป็นอำนาจของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ดังนั้นไม่ว่าลูกหนี้จะเป็นโจทก์ผู้มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง หรือแม้ลูกหนี้จะขอทุเลาการบังคับคดีที่ตนถูกฟ้อง เหล่านี้ย่อมจะตกแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทั้งสิ้น(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5680/2530,6586/2539) นอกจากนั้นแล้ว หากปรากฏว่าลูกหนี้ผู้ถูกพิทักษ์ทรัพย์กระทำการใด ๆ เกี่ยวแก่ทรัพย์สินหรือกิจการของตนเองซึ่งเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 24 ย่อมถือว่าการกระทำนั้นไม่สมบูรณ์ เช่น ลูกหนี้ทำการแปลงหนี้ใหม่ ถือว่าสัญญาแปลงหนี้ไม่สมบูรณ์หนี้เดิมไม่ระงับ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3274/2528) หรือหากลูกหนี้ออกเช็คชำระหนี้ต่อบุคคลอื่น ซึ่งถือเป็นการมุ่งโดยตรงต่อการผูกนิติสัมพันธ์ขึ้นกับผู้ได้รับเช็คชำระหนี้ตามกฎหมายลักษณะตัวเงินประเภทเช็ค ซึ่งเป็นการกระทำเกี่ยวกับทรัพย์สินของจำเลยโดยมิใช่กระทำตามคำสั่งศาลหรือความเห็นชอบของศาล เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ผู้จัดการทรัพย์หรือที่ประชุมเจ้าหนี้ มูลหนี้ตามเช็คดังกล่าวจึงเป็นโมฆะ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8080/2538) เมื่อปรากฏว่าก่อนถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้มีคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินค้างการพิจารณาอยู่ในศาล และต่อมาลูกหนี้ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ ตามมาตรา 25 ก็บัญญัติให้เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่จะต้องเชื่อว่าคดีนั้นแทนลูกหนี้ แต่แม้จะมีกฎหมายบัญญัติไว้ดังกล่าวก็ตามก็มีใช้บทบังคับให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ต้องเชื่อว่าคดีแทนทุกเรื่อง การจะเชื่อว่าคดีหรือไม่เป็นดุลพินิจของ

เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ และหากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีคำขอเป็นประการใดแล้ว ศาลก็มีอำนาจที่จะสั่งได้ตามที่เห็นสมควร เช่น การที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่ขอเข้าว่าคดีแพ่งแทนจำเลย (ลูกหนี้) ขอให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีซึ่งศาลก็มีอำนาจที่จะสั่งจำหน่ายคดีออกจากรบอบความได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5440/2537) ซึ่งหากลูกหนี้ผู้ถูกพิทักษ์ทรัพย์ยังคงเป็นผู้ดำเนินกระบวนการพิจารณาและเข้าว่าคดีในศาล ถือว่าการดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลนั้นไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 22 และมาตรา 25 โดยปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลมีอำนาจยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยได้เอง (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3967/2532, 6664/2540) เมื่อพิจารณาถึงสภาพรวมของพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ดังกล่าวแล้ว จะเห็นว่าเป็นบทบัญญัติที่เข้าไปคุ้มครองเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการในทางทรัพย์สินของลูกหนี้ไม่มีกฎหมายมาตราใดเลยที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าไปเกี่ยวข้องในส่วนคดีอาญาของจำเลย เนื่องจากการดำเนินคดีอาญาเป็นเรื่องเฉพาะตัวของจำเลยไม่สามารถโอนสิทธิให้แก่กันได้เหมือนดังเช่นในคดีแพ่ง แม้จำเลย (ลูกหนี้) ถูกดำเนินคดีอาญาและถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ด้วย จำเลย (ลูกหนี้) ก็ขอให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีอาญาที่ตนถูกดำเนินคดีอยู่ไม่ได้ เนื่องจากการที่ศาลจะมีคำสั่งจำหน่ายคดีอาญาได้ คือคดีอาญาเล็กน้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 37 กรณีหนึ่ง คดีเล็กน้อยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7 กรณีหนึ่ง และสิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 อีกกรณีหนึ่ง ซึ่งแม้จำเลยถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและโจทก์ได้ยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายด้วย ก็เป็นเรื่องที่โจทก์ไปดำเนินการใช้สิทธิเรียกร้องทางแพ่งในคดีล้มละลายบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 25 ไม่เกี่ยวกับกรณีคดีอาญาเล็กน้อยหรือสิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปแต่อย่างใด จำเลย (ลูกหนี้) จะขอให้ศาลจำหน่ายคดีอาญาไม่ได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 184-185/2542 และโดยเฉพาะมาตรา 22(3) ที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีใด ๆ แทนลูกหนี้ หรือตามมาตรา 25 ที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าว่าคดีแพ่งในศาลนั้นกฎหมายกำหนดไว้เฉพาะเจาะจงว่าเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับทางทรัพย์สินของลูกหนี้เท่านั้น จากคำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้ มีข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ประการหนึ่งว่าจำเลยได้แถลงว่าจะผ่อนชำระหนี้ตามเช็คให้กับผู้เสียหาย ซึ่งถือเป็นการจัดการเกี่ยวกับทรัพย์สินของตนเองอย่างหนึ่ง แต่ก็ปรากฏว่าจำเลยได้ผ่อนชำระหนี้ให้กับผู้เสียหายก่อนถูกพิทักษ์ทรัพย์จึงไม่อยู่ในข้อต้องห้ามของกฎหมาย แต่หากข้อเท็จจริงปรากฏเพิ่มเติมว่าหลังจากที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยแล้ว จำเลยยังผ่อนชำระหนี้ให้กับผู้เสียหายอยู่อีกเช่นนี้ ผู้หมายเหตุมีความเห็นว่าการกระทำของจำเลยดังกล่าวจะเป็นโมฆะ เพราะเป็นการต้องห้ามตามมาตรา 24 ดังกล่าวสามารถที่จะเรียกเงินที่ชำระไปกลับคืนกองทรัพย์สินของจำเลยได้ ธีรศักดิ์เงยวิจิตรคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 เรียงกระทงลงโทษ จำเลยขอใช้เงินให้ผู้เสียหายบ้างแล้ว จึงลงโทษสถานเบา จำคุกกระทงละ 6 เดือน รวม 4 กระทง จำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปีจำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษศาลอุทธรณ์ภาค 1

พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกกระทงละ 4 เดือนรวม 4 กระทง จำคุก 16 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือนจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยออกเช็คตามฟ้องทั้งสี่ฉบับมอบให้นายบุรงค์ แซ่ต้ง ผู้เสียหายเพื่อชำระหนี้ที่มี อยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมาย ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดตามฟ้อง เพราะถูกบังคับให้ออกเช็ค เป็นการฎีกาโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยให้การรับสารภาพแล้ว ซึ่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ก็ไม่วินิจฉัยให้ที่จำเลยยกปัญหาดังกล่าวมาในชั้นฎีกาอีก จึงเป็นปัญหาที่มีได้ ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้มีปัญหาต้องวินิจฉัยเป็นปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลย ข้อแรกว่าการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ถูกต้องตามกฎหมาย หรือไม่ จำเลยฎีกาว่าไม่ถูกต้อง เพราะเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2541 จำเลยถูกศาลจังหวัดสุรินทร์ สั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 9/2541 พระราชบัญญัติล้มละลาย มาตรา 24 ห้ามมิให้จำเลยกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของตน จำเลยไม่อาจต่อสู้คดีได้ ต้องให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แก้ต่างแทน ปัญหาข้อนี้จำเลยยกขึ้นมาในชั้นอุทธรณ์แต่ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มิได้วินิจฉัยศาลฎีกาเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย จำเลยจึงยกปัญหาดังกล่าวขึ้นมาในชั้นฎีกาได้ ตามบทบัญญัติมาตรา 24 ดังกล่าว เป็นบทบัญญัติที่จำกัดอำนาจในการจัดการทรัพย์สินหรือกิจการของลูกหนี้หรือจำเลยใน ทางแพ่งเท่านั้น แต่คดีนี้เป็นคดีอาญาแม้ในการที่จำเลยให้การรับสารภาพว่ากระทำผิดคดีนี้ จำเลย จะได้แถลงว่าจะผ่อนชำระหนี้ตามเช็คให้แก่ผู้เสียหายเพราะรู้สึกความผิดและพยายามบรรเทา ผลร้ายแห่งความผิดนั้น อันถือได้ว่าเป็นการกระทำในทางแพ่งอย่างหนึ่งแต่ก็ปรากฏว่าจำเลยได้ ผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหาย ก่อนถูกพิทักษ์ทรัพย์ในคดีล้มละลายดังกล่าวแล้วทั้งสิ้น หลังจากถูก พินักทรัพย์เด็ดขาดแล้วไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายในคดีนี้อีกเลย การที่ จำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดต้องถือว่าเพียงแต่ทำให้จำเลยหมดโอกาสที่จะผ่อนชำระหนี้เพื่อ บรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของจำเลยอีกต่อไปเท่านั้น การพิจารณาความผิดทางอาญาของจำเลย ยังดำเนินต่อไปได้ การที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้และศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาต่อไป ล้วน เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาในทางอาญาซึ่งไม่มีบทบัญญัติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าว่า คดีแทนจำเลยที่ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เหมือนอย่างในคดีแพ่ง กระบวนการพิจารณาที่ศาลชั้นต้นและ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 กระทำต่อไปในคดีนี้หลังจากจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายจึง ชอบแล้ว ฎีกาจำเลยข้อแรกนี้ฟังไม่ขึ้นมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า สมควรรอการลงโทษจำคุก จำเลยหรือไม่ เห็นว่าแม้เช็คของจำเลยที่ถูกปฏิเสธการจ่ายเงินจะมีจำนวนถึง 4 ฉบับ เป็นจำนวน เงินมากถึง 1,798,150 บาท แต่จำเลยก็รู้สึกความผิด ยอมรับสารภาพและพยายามบรรเทาผลร้าย แห่งความผิดด้วยการผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายหลายครั้ง ทั้งโดยการโอนรถยนต์และทรัพย์สิน อื่นที่ใช้หนี้และผ่อนชำระหนี้ด้วยเงินสดจำนวนมากบ้างน้อยบ้างอยู่เป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่ง จำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ซึ่งในขณะที่ถูกพิทักษ์ทรัพย์นั้น หนี้ของผู้เสียหายเหลืออยู่เพียง 750,000 บาท ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนหนี้เดิม กรณีนี้ว่าเป็นเรื่องน่าเห็นใจ เห็นได้ว่าจำเลยได้ พยายามกระทำอย่างดีที่สุดแล้วจึงมีเหตุอันควรปราณี การลงโทษจำคุกกระยะสั้นนอกจากจะไม่

เกิดผลในทางแก้ไขฟื้นฟูแล้วยังทำให้จำเลยต้องมีมลทินติดตัว ไม่เกิดประโยชน์อย่างใด หากรอการลงโทษจำคุกเพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัว น่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยและสังคมส่วนรวมมากกว่า"พิพากษาแก้เป็นว่า โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6705/2542 พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสุรินทร์โจทก์นาย ชัยรัตน์ เลหาพุนรังษีจำเลย พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 ม. 22, ม. 25 พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2497 ม. 4 การที่จำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเป็นแต่เพียงทำให้จำเลยหมดโอกาสที่จะผ่อนชำระหนี้เพื่อบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของจำเลยอีกต่อไปเท่านั้นการพิจารณาความผิดทางอาญาของจำเลยยังดำเนินต่อไปได้ ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าว่าคดีแทนจำเลยที่ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เหมือนอย่างในคดีแพ่ง ดังนั้นกระบวนการพิจารณาคดีอาญาที่ศาลล่างทั้งสองกระทำต่อมาภายหลังจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายจึงชอบแล้วโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 เรียงกระทงลงโทษ จำเลยชดใช้เงินให้ผู้เสียหายบ้างแล้ว จึงลงโทษสถานเบา จำคุกกระทงละ 6 เดือน รวม 4 กระทง จำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปีจำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกกระทงละ 4 เดือนรวม 4 กระทง จำคุก 16 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือนจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยออกเช็คตามฟ้องทั้งสี่ฉบับมอบให้นายบุรงค์ แซ่ต้ง ผู้เสียหายเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมาย ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดตามฟ้อง เพราะถูกบังคับให้ออกเช็ค เป็นการฎีกาโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยให้การรับสารภาพแล้ว ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 1 ก็ไม่วินิจฉัยให้ที่จำเลยยกปัญหาดังกล่าวมาในชั้นฎีกาอีก จึงเป็นปัญหาที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้มีปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลย ข้อแรกว่าการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ จำเลยฎีกาว่าไม่ถูกต้อง เพราะเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2541 จำเลยถูกศาลจังหวัดสุรินทร์สั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 9/2541 พระราชบัญญัติล้มละลาย มาตรา 24 ห้ามมิให้จำเลยกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของตน จำเลยไม่อาจต่อสู้คดีได้ ต้องให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แก้ต่างแทน ปัญหาข้อนี้จำเลยยกขึ้นมาในชั้นอุทธรณ์แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มิได้วินิจฉัยศาลฎีกาเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยจึงยกปัญหาดังกล่าวขึ้นมาในชั้นฎีกาได้ ตามบทบัญญัติมาตรา 24 ดังกล่าว เป็นบทบัญญัติที่จำกัดอำนาจในการจัดการทรัพย์สินหรือกิจการของลูกหนี้หรือจำเลยใน

ทางแพ่งเท่านั้น แต่คดีนี้เป็นคดีอาญาแม้ในการที่จำเลยให้การรับสารภาพว่ากระทำผิดคดีนี้ จำเลยจะได้แถลงว่าจะผ่อนชำระหนี้ตามเช็คให้แก่ผู้เสียหายเพราะรู้สึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้น อันถือได้ว่าเป็นการกระทำในทางแพ่งอย่างหนึ่งแต่ก็ปรากฏว่าจำเลยได้ผ่อนชำระเงินให้แก่ผู้เสียหาย ก่อนถูกพิทักษ์ทรัพย์ในคดีล้มละลายดังกล่าวแล้วทั้งสิ้น หลังจากถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้วไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายในคดีนี้อีกเลย การที่จำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดต้องถือว่าเพียงแต่ทำให้จำเลยหมดโอกาสที่จะผ่อนชำระหนี้เพื่อบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดของจำเลยอีกต่อไปเท่านั้น การพิจารณาความผิดทางอาญาของจำเลยยังดำเนินต่อไปได้ การที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้และศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาต่อไป ล้วนเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาในทางอาญาซึ่งไม่มีบทบัญญัติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าว่าคดีแทนจำเลยที่ถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เหมือนอย่างในคดีแพ่ง กระบวนพิจารณาที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 กระทำต่อไปในคดีนี้หลังจากจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีล้มละลายจึงชอบแล้ว ฎีกาจำเลยข้อแรกนี้ฟังไม่ขึ้นมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า สมควรรอการลงโทษจำคุกจำเลยหรือไม่ เห็นว่าแม้เช็คของจำเลยที่ถูกปฏิเสธการจ่ายเงินจะมีจำนวนถึง 4 ฉบับ เป็นจำนวนเงินมากถึง 1,798,150 บาท แต่จำเลยก็รู้สึกความผิด ยอมรับสารภาพและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดด้วยการผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายหลายครั้ง ทั้งโดยการโอนรถยนต์และทรัพย์สินอื่นมาใช้หนี้และผ่อนชำระหนี้ด้วยเงินสดจำนวนมากบ้างน้อยบ้างอยู่เป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่งจำเลยถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ซึ่งในขณะที่ถูกพิทักษ์ทรัพย์นั้น หนี้ของผู้เสียหายเหลืออยู่เพียง 750,000 บาท ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนหนี้เดิม กรณีนี้ว่าเป็นเรื่องน่าเห็นใจ เห็นได้ว่าจำเลยได้พยายามกระทำความดีที่สุดแล้วจึงมีเหตุอันควรปรานี การลงโทษจำคุกกระยะสั้นนอกจากจะไม่เกิดผลในทางแก้ไขฟื้นฟูแล้วยังทำให้จำเลยต้องมีมลทินติดตัว ไม่เกิดประโยชน์อย่างใด หากรอการลงโทษจำคุกเพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัว น่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยและสังคมส่วนรวม มากกว่า"พิพากษาแก้เป็นว่า โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

อภิชาติ สุขัคคานนท์ · ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ · จังหวัด วิเชียรสรรค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6705/2542>